

противъ тѣ се захванаха съ още по-голъмо ожесточение; види се, Сюлейманъ-паша искаше да покаже, че той не е суевѣренъ и знае да се ползува отъ случая: когато мѣсечината съвсѣмъ бѣше при-тъмнѣла, тогасъ той — споредъ както ни разсказваха отпослѣ офицеритѣ — направилъ отчаянно нападение, придружавано отъ силенъ артилерийски огнь. Тая нощъ много хора въ градътъ съвсѣмъ не си лѣгнаха да спятъ. И намъ не се спѣше; ние пакъ запалихме свѣщъта, която стресна калугеркитѣ; тѣ станаха отъ спанье и всички се расхождаха въ градната, като поглѣждаха къмъ нашитѣ прозорци за да узнаятъ да ли ние не си събираме нѣщата, не приготвяме ли се да „бѣгаме.“ А нѣкои дохождаха до прозорецътъ и питаха:

— Имали страшно?

— Съвсѣмъ нѣма, — отговаряхме ние — защото се боите сега, когато вѣче и нови войски отидоха на Балканътъ?

Но ако и да говорихме така, ние пакъ не можахме да бждемъ съвършенно увѣрени че дѣйстви-телно побѣдата ще остане наша, защото помощта можаше да не пристигне на врѣме, въ най-критическата минута, и неприятельтъ само съ множеството си щѣше да побѣди нашитѣ. Ние съ нетърпение очаквахме да настѣпи слѣдующия день, който трѣбваше да рѣши, кому ще принадлежи Шипченский проходъ. Най-послѣ настана тойзи день и часътъ на три сутренъта дойде при мене Окръжния Началникъ, който ми събщи послѣднитѣ извѣстия заради боятъ на Шипка. Ето той какво разсказа. Боятъ билъ ужасенъ; офицеритѣ и солдатитѣ безъ малко